DEN RØDE KRIG
Ungsocialistisk Organ

Nr. 11.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	November 1919.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	2. Aargang.

Konge for en Dag.

Mange Arbejdere vil glæde sig, naar de ser ovenstaaende Tegning; de *vil tage* den som et Bevis paa, hvor respekterede Arbejderne er og hvorledes de borgerlige Elementer begynder at regne med Arbejderne. De vil tage den som et Tegn paa, hvorledes den borgerlige Klasse forsøger at vinde Arbejdernes Gunst og de vil i denne Opmærksomhed finde noget stort.

Det er sikkert et Bevis paa, at man begynder at regne med Arbejderne som Samfundsmedlemmer. Og Arbejderne omsværmes af Borgere og Stræbertyper, smigrende og krybende sniger de sig omkring ham — de frigør ham, for siden at binde ham paany. Under den store franske Revolution var Arbejderne den afgørende Faktor, som alle vilde have paa sin Side. Man vidste, at naar man havde udnyttet ham, kunde man rolig bedrage dem paany.

For at tage et Eksempel fra vore Dage, behøver vi blot at henvise til Verdenskrigen. Den producerende Arbejder blev pludselig Genstand for Opmærksomhed fra alle Sider. Lloyd George rejste omkring til Kularbejderne og holdt Taler for dem om at Fædrelandets Frelse beroede paa deres Udholdenhed.

Guds højre Haand, den storpralende tyske Kejser, inspicerede Ammunitionsfabrikerne og talte salvelsesfuldt til Arbejderne. — Og Arbejderne blev grebet af Stolthed — og lod sig narre.

Men i „Fredstid" er Bedrageriet ligesaa stort og det er vel nærmest derpaa Tegneren har tænkt. Arbejderklassen, der organiserede sig for at rasere hele det kapitalistiske Samfundssystem og den politiske Undertrykkelse, ser sig pludselig omgivet af hele Bander af politiske Spækjægere: „Giv os din Stemme, og vi skal frelse dig!" Og blandt dem, der raaber højst er Socialdemokraterne. Arbejderne ved endnu ikke at de er Offer for det største Bedrageri, Tiden kan opvise. De ser ikke at Parlamentarismen er opfundet af det kapitalistiske Samfunds Politikere, for at gøre Arbejderklassen og dens Talsmænd medansvarlige for det bundraadne System. Og Arbejderklassens Repræsentanter har levet sig ind i denne Rolle. Parlamentarismen har gjort Resten. Mellem Valgene taler Arbejdernes Repræsentanter til Arbejderne fra deres ophøjede Stader og maner dem til at være taalmodige og rolige.

En eneste Gang i 3 Aar er Arbejderne „Konge for en Dag", nemlig paa Valgdagen. Den Dag vælger man sig nye Herrer, nye Undertrykkere, vælger *„frivilligt"* de Mænd, som i de kommende Aar skal lænke dem i nye Kæder — i nyt Slaveri.

Men hvorledes er det? Er det blot i Tegnerens Fantasi at Arbejderen begynder at fæste Blikket mod Maalet, foragtende det krybende Pak, der forsøger at fange ham ved falsk Venlighed og overdreven Artighed? Begynder Arbejderne virkelig at forstaa deres egen Betydning, forstaa at de maa trække sig tilbage fra denne Hob indbyrdes kæmpende politiske Partier, der alle vil anvende ham for at komme til Magten og som kun ønsker Magt for endnu haardere at kunne binde ham under Centralismens og Statsidéens Voldsvillie?

Ja! Ja! Det begynder at lysne! Arbejderne begynder at blive „politisk trætte". Og snart skal de politiske Hyklere se, at alle deres smukke Talemaader ikke mere virker paa Arbejderne og at Proletariatet begynder den direkte Kamp for sine Maal.

Her er vort Arbejdsfelt. I denne Tid, hvor Arbejderne begynder at foragte den politiske Humbug med deres Valgflæsk og J. C. Christensen Numre, maa vi Ungsocialister intensivt agitere for at

Arbejderne lærer at forstaa, at det *Peter Krapotkin* kalder: *Det repræsentative System*, maa skaffes afvejen, at al *Centralisme* er en Forbrydelse mod Frihedens og Lighedens Idé, at det parlamentariske System, som udgives for at være Udtryk for Folkets Villie, er et stort Bedrageri, der, hvis man ser det efter i Sømmene, alletider viser sig at være et Faatals Diktatur over Masserne.

Den frie Kommunismes Idéer maa spredes blandt Arbejderne. Kongeværdigheden for *een* Dag, maa forsvinde, hvilket med andre Ord betyder, at Herskermagten vil skrumpe ind og formindskes ved at den politiske Magt forsvinder.

Den Fri.

Mine Tanker om Livet.

„To be er not to be — thet the question", (at være eller ikke være — det er Spørgsmaalet) siger den miltsyge Prins i Shakespeares hypergeniale Tragedie „Hamlet".

„At være eller ikke være". Dette grubelsyge Spørgsmaal har vi vel alle engang i Ungdommens Weltschmertzs-Aar, kastet ud i Rummet, uden at gøre os nogel Haab om at faa Svar.

Alle bærer vi en Hamlet i os, og vi bærer vel alle i vort Indre en tungsindig Forundring over Livets gaadefulde Mening. Det ubevidste Vemod, der lig Urets haanende Tik—Tak. Tik—Tak, uddeler Sekunder og Minutter. Dage og Aar til et kort og dog saa langt Menneskeliv, Vemodet ligger altid i Baghold hos ethvert Individ, der fornemmer at det er til. Det hjælper ikke at byde Glæden til Gæstebud, thi „paa Lur staar altid Vemoden", som Skjalden synger i sin Fortvivlelses Resignation.

Hypersensitive Mennesker har grublet sig fordærvede paa at udfinde Meningen eller eventuelt Meningsløsheden ved Tilværelsen. Selvmordets Prædikanter har altid fundet Resonans hos Mennesker, saa konstruerede at Følelsen dominerede og fandt sig i Disproportion med Villien og Fornuften. Goethes „Werther", Skjaldens frie Fantasi om en sublil Sjæls haabløse Kamp og Tilintetgørelse, afstedkom i sin Tid en suggestiv Selvmordsepidemi.

Skøre Ting revner let og gaar i Stykker. Historien kender til en Selvmordsepidemi paa samme Tid, som Jesu, ifølge Biblen, levede og virkede. Da fremstod nemlig, som et historisk Sagn beretter, en Selvmordsapostel ved Jordan, der prædikede sin Lære saa mægtigt overbevisende, at Tusinder af Tilhørerne gik direkte hen og druknede sig i Floden. (En saa overbevisende Logik burde præsteres af vore socialistiske Agitatorer, naar de prædiker Revolution!)

Følelsesmennesker bliver let alt for lydhøre. Fornemmes Verdenssmerten alt for akut og voldsomt spontant, da bliver Livet tungere at leve, end det er til at udholde og alt inde i en banker paa og tvinger til Forandring. De, der ikke har Mod til at finde Vejen til Dødsriget, de finder vel en anden Løsning paa Problemet i Vanvidet.

Den unge tyske Filosof Weininger er et Eksempel paa de første, Nietzsche paa det andet. Men disse to er kun et Par Eksempler, hvem opregner Tallet paa de Tusinder og atter Tusinder, der haabløst levede i Grublen over Livets store Gaade og navnløse er døde uden at have fundet Løsningen?

Alle Religioner prædiker Selvopgivelsen. Budhas, den absolutte, Kristus, den relative. Livet skal, ifølge dem, leves her paa Jorden i idel Forsagelse og Overbærenhed. Buddhas Askelisme paabyder en strengere Afsondrethed fra Verden end Kristus paabød. I en Sag var disse to Himmelprædikanter enige med hverandre, nemlig om Livets Mening: At overvinde Verden. Mange Tilhængere af saavel Kristus som Buddhas Teorier er forenet, men faa er de, der har gjort Læren til Liv.

Sublime kan disse Teorier være, men de er og vil altid kun blive Teorier. Thi Livet er ligesaa uforeneligt med de himmelske Læresætninger som Ild og Vand er det og altid vil blive.

Livet er grusomt! Livet er — selv om Darwin aldrig havde været til — en Allemands Strid mod alle. Den himmelske Lære om Selvopgivelse er en Lære som hører Himmerige til

Men nu lever vi paa Jorden, og her hersker Strid, en Strid, baade mellem de uforenelige, lig Ild og Vand, og de uforsonlige, Interessemodsætningerne: Kapital og Arbejde.

Denne Strid er Livets eneste paaviselige Realitet. Den frugtbare Grublen over Livsgaaden er en Opgave for en kommende Slægt en Gang i Fremtiden. Vor Opgave er at føre Kamp og ikke lig hinduske Fakire at hensynke i Forundring over vor egen ubetydelige Navle.

Drømmere og Grublere, der kun spekulerer for Drømmens og Grubleriets Skyld, er ikke noget Plus indenfor et revolutionært, socialistisk Parti. De er at ligne ved Lig i Lasten.

Socialismens Afsporing fra revolutionær Socialisme ind paa Politikens og Filosofiens negative Marker, er let at konstatere.

Socialismen maa tilbage paa den rette Vej: Den direkte Aktion i alle dens Former, hvis Maal er et Samfund, fri for enhver Art af Voldsherredømme, baade i Form af Overklasse og Voldsinstitutioner.

Haimer Jago.

Sønderjydernes Flyttedag.

Fraregnet noget politisk Hykleri om Neutralitet har Socialdemokraterne under hele Krigen været tysksindede. Og det var der god Mening i. Vi har jo faaet hele vort Socialdemokrati fra Tyskland; baade Parlamentarismen, Stjernebajeren og Brændselsforretningen er „made in Germany". *Karl Marx* var fanatisk Pangermanist og en stor Beundrer af *Bismarck*. Den 2. November 1867 skrev han: „Der er det gode ved vores(!) Bismarck, at han fører Frankrig hen imod en Krise." Den 20. Juli 1870, lige førend Krigen, erklærede han: „Franskmændene trænger til Prygl." Marx var Tilhænger af de smaa Nationers Udryddelse og specielt af Slesvig-Holstens Indlemmelse i Tyskland. De danske Arbejdere er opdragne i religiøs Tro paa Karl Marx og det Bismarckske Statsideal, der ikke er andet end den socialistiske Stat. Som bekendt forhandlede Bismarck fortroligt med *Lassalle;* og den prøjsiske Statsminister *Schaefle* var en af det tyske Socialdemokratis Grundlæggere. Her hjemme har vi jo forlængst en socialdemokratisk Minister i Alliance med en kapitalistisk Regering, som i et og alt er en lille Kopi af den Bismarckske. Det er da ganske naturligt, at de danske Socialdemokrater har holdt med Kejsersocialisterne, de eneste i Evropa, som de har lært at forstaa. Om Arbejderne andetsteds staar der næsten aldrig et sandt Ord i deres Presse.

Naar *Stauning* nu snart rider ind i Sønderjylland paa en hvid Hest med Kongen i sit Følge, saa er det som en god German, hvis Haandtryk rækker ud over 3die Zone og helt ned til Moderforretningen i Berlin. Her tænkes selvfølgelig ikke paa Brændselsforretningen alene; Staunings Stræben er ideal; Mein Vaterland musz grösser sein!

Socialdemokraterne er altsaa konsekvente. Med Sønderjyderne er det helt anderledes; de er Følelsesmennesker, og saa er det tilmed deres egen Sag, det gælder. Regeringerne baade i Tyskland og Danmark har tumlet med dem som de regerende altid tumler med de regerede, uden Hensyn til Føl... eller som *Georg Brandes* i d... Tilfælde har kaldt det: Fædrela... deri. Men Fædrelandsfølelsen ha... virkelig eksisteret for disse Menn... sker, skønt den regnes for en u... tig Blindtarm af de klerikale S... cialdemokrater, som hører til ... marxistiske Menighed. Lad ... da se lidt paa, hvad denne Fø... gaar ud paa.

Patent-Patrioterne, som vi k... te dem i gamle Dage — nu „Social-Demokraten" lanceret for os uforstaaelige franske C... Chauvinisterne — tager fejl n... de hævder Fædrelandsfølelsen s... noget til alle Tider uforanderlig. Begrebet Fædreland er forholdsvis nyt; i Begyndelsen af Middelalderen anede Danskerne ikke, hvad det var for noget. Man kendte kun Bystyret, senere hen Provinsen, og helt moderne er det Nationale, ikke at tale om det Internationale, Verdensfædrelandet. O... som Begrebet skifter, saadan skif... ter Følelsen. For nogle er Fædrelandet Sproget, for andre er d... Hjemmet, eller det er Fødeegne... Barndomsminderne. Virkekrese... det Sted, hvor man var lykkelig e... ler hvor man led. For de fleste det lidt af alt dette sammenblanc... og det findes selv hos de ivrig... Benægtere af Fædrelandsfølels... Den kan staa i Forbindelse me... noget smaat og smukt som en K... lonihave eller med noget stort o... usselt som Penge, men den er d... altid. Den er et Baand mellem Mennesket og det Sted paa Jo... den, hvor han tilfældigvis er plantet. For Fædrelandet er noget ganske tilfældigt; derfor er den opstyltede Fædrelandsfølelse, den der vil øve Tvang overfor andre altid Bavl.

I det slesvigske Spørgsmaal e... man mest optaget netop af det op... styltede. Holder vi os til Jorde... er Løsningen derimod simpel no... Man kan ganske vist spørge, hva... Fanden vil Slesvigerne her hos os. Men man kan ikke komme ude... om, at det maa vi lade dem s... om. Hos nogle af dem er det M... dersmaalet, hos andre er det b... Mark-Kursen — men de vil! O... saa er der ikke andet at sige ... dem end Velkommen. I hø... hjemme her, akkurat som andre ha... rer hjemme i Tyskland, det ene e... ikke mere ærefuldt end det andet. Æreløs er kun Tvangen.

Det kan ikke skjules, at ogsaa mellem Sønderjyderne er Fædrelandsfølelsen højst forskellig. O... hos mangfoldige har den ikke sving... get i Retning af Danmark før den allersidste Tid. Under Krig... var en stor Del af de sønderjy... Soldater begejstrede Tilhængere ... det tyske Militærmaskineri og ... Sætningen Magt er Ret. Jeg ta... nylig med en Slesviger, som h... de gjort Felttoget med paa Ve... fronten; han har taget fast Bo... i Danmark, men han er den D... i Dag tysksindet helt igennem. Saadan er mange Slesvigere. Me... der er andre som er blevet derned... og har dannet Arbejderraad og næppe vil blive begejstrede ved at se Hr. *Stauning* danse over Grænsen paa den hvide Hest. Her kom...

mer vi til de Mennesker, der har Æren af at være Forkæmpere for det nye Fædrelandsbegreb. Det er dem som siger: hvorfor skal Slesvigerne være enten Danske eller Tyske? Lad dem være hvad de er: Slesvigere!

Dette er nemlig det nye, at Fædrelandet bør gøres mindre. Vi skal tilbage til Sognet. Eller bedre sagt: vi skal *frem* til Sognet. Det duer ikke at Folk i Rønne eller Esbjerg regeres inde fra København, og der er heller ingen tidssvarende Mening i, at Slesvigerne nu finder København bedre end Berlin. Det er saavist eins Bier. Men det er rigtigt, at alle de gamle Fædrelande er i Færd med at ramle sammen og at ogsaa Slesvigerne eller Sønderjyderne, hvad man nu vil kalde dem, har maattet se sig om efter et nyt. Det samme skulde vi blot gøre allesammen. Den store Bismarckske Stat duede ikke til Fædreland; den lille Stauningske gør det saavist heller ikke. Og naar Sønderjyderne nu taler om Hjemkomst, maa vi beklage, at de Mennesker ikke kan se, hvor deres nye Fædreland ogsaa trænger til at omkalfatres, og at de havde gjort klogest i at lave sig et selv med godt Naboskab til begge Sider. Naar de har opnaaet Genforeningen med Danmark, vil de opdage, at det ikke er nogen virkelig Flytning. Vi har her hos os alt det gamle Skrammel de havde i Tyskland: Kapitalisme, Militarisme og Socialdemokrati, uniformeret og indekresceret i de samme Regimenter. Vi har Statsreligion, Statsproduktion og Statssocialisme i de samme Bøtter som Slesvigerne kendte i Forvejen, og naar de letter Laaget paa en af dem, vil de se en dansk Nisse — eller maaske en tysk — stikke Hovedet op af Bøtten og grine: Naa, vi flytter nok i Dag!

I. I. Ipsen.

Det navnløse Land.

—*—

Rejser man 40,000 Kilometer i en ret Linie rundt om Jorden, kommer man til et mærkeligt Land.

Man vil forbavses over hvad man ser og navnlig over Indbyggernes Dumhed.

I dette Land, som hedder   naa det kan være lige meget — er Samfundsordningen bygget paa to Klasser. Den ene Klasse gør alt Arbejdet, men faar intet Udbytte, og den anden Klasse faar hele Udbyttet, men gør intet Arbejde.

Til dette mærkelige Land kom for mange Aar siden nogle Mænd og prædikede en Lære, som de kaldte Socialismen.

Alle, som hørte til den arbejdende Klasse, sluttede sig efterhaanden til denne Lære, thi dens Forkyndere fortalte, at den vilde bringe Frihed og Lykke for alle Mennesker.

Det vilde den ogsaa, hvis ikke dens Præster ligesom alle andre Præster efterhaanden havde faaet den Opfatlelse, at en Lov gjaldt for dem selv og en anden for almindelige Mennesker.

Ud af den rene Socialisme lavede de derfor et Makværk, som de kaldte Socialdemokratiet.

Og efter hvad Præsterne sagde, var dette Socialdemokrati et helt Underværk, thi man skulde bare skrive noget paa et Stykke Papir, saa vilde alle blive mætte, ingen vilde fryse og ingen skulde sættes i Fængsel mere.

Men det var ikke alle, der kunde skrive paa Papiret, fortalte Præsterne, og derfor skulde Arbejderne hvert fjerde Aar vælge dem ind i noget de kaldte Parlamentet ved Hjælp af noget andet de kaldte Valgret.

Valgret var noget de rige havde foræret til de fattige fordi det var værdiløst.

Og Arbejderne fik en forfærdelig Tro paa „Papiret", de valgte Parlamentspræsterne ind hvert fjerde Aar, og satte sig hen for i stille Andagt at vente paa Lykken. De følte ikke, at de for hver Dag blev mere sultne og fattige, og at Parlamentspræsterne blev federe og federe.

Aldrig havde nogen Religion haft saa trofaste Tilhængere som Parlamentarismen, men tilsidst begyndte Tvivlen dog at liste sig ind i Menigheden, og der opstod Mænd, som talte mod Parlamentarismens Lære.

Disse blev forfulgte med Baal og Brand, blev kastet i Fængsel, pinte med snedigt opfundne Midler.

De hellige troende raabte og spyttede efter dem, alt imellem de foldede Hænderne og tilbad Præsterne i Parlamentet.

For Tiden sidder der mange Mænd i dette mærkelige Lands Fængsler, fordi de vil Lykke for Folket og ikke tilbede Parlamentspræsterne.

Og Arbejderne er saa forfærdelig dumme i dette Land, thi de tilbeder et Stykke Papir, som kaldes en Stemmeseddel.

Vi maa være glade for, at det ikke er i Danmark, her har vi da heldigvis kloge og fornuftige Arbejdere, der paa „ærlig Mands Vis" formaar at skabe Lys og Lykke for alle.

Harald Hilding.

Militarismen.

Saa sidder I gamle Gubber der
og mimrer om Landets Værn
og spænder om Danmarks Midje Sværd
og kobler dets Skæbne til Jern.

Mon I da vil bære den Vanvidsvægt
af Krigens blodige Malm,
der slaar til Jorden Mændenes Slægt
som Plejlene Loens Halm.

De pansrede Forter med Hjælm og Horn,
de bliver, o, Danmark din Grav!
Dit Værn er Agre med bølgende Korn,
der lyser med Fred over Hav.

Se, derfor forlader vi Krigens Sold,
i Fred vil vi ta' vore Tørn,
og holder vi end et Skud i Behold,
det gemmes til Ulv og Bjørn.

Jeppe Aakjær.

Jeg ser -

at ved Socialdemokraternes Partikongres var ikke mere end tre af de Tilstedeværende Arbejdere, Deltagere i det produktive Arbejde, de andre faar deres Brød gennem at befale over Arbejderne. Nogle som Partiredaktører, andre som Tjenestemænd ved Stat og Kommune etc. For blev de Dovne og Driverterne Militærer, nu bliver de Socialdemokrater, for dem, der kan sludre Folk rigtig efter Munden — er det en fed Levevej.

— *at* de unge Socialdemokrater nu snart slipper Taget om det gamle Parti. Det ser mærkeligt ud, at de har kunnet udholde at køre paa den gamle Møjvogn til nu, uden at Næsen er blevet ødelagt — ; men de havde det ikke godt. Enten skulde de dyppe Hovedet helt ned i ..... eller ogsaa forsvinde, sagde Stauning. Og da de saa, at der ikke var flere Penge at nehme — saa gik de!

— *at* forhenv. Malersvend, nuværende Borgmester Jensen, varetager Arbejdernes Interesser i Nationalbankens Repræsentantskab. De tilstedeværende Kapitalister stod overfor den Situation, enten at vælge en renlivet Kapitalist eller Jensen og saa foretrak man den sidste.

Snart dages det Brødre . . .

— *at* Borgbjerg i Anledningen af Erobringen af Nationalbanken har faaet en ny Idé. Han spekulerer paa at gøre Stauning til Statsminister paa den Betingelse, at Prins Harald, der jo ikke har noget at bestille, bliver Formand for Partiet.

— *at* medens vi taler om Kongefamilien kan vi ogsaa tale om et ukendt Nul, der hedder Josef Andersson, Skræderforbundets Sekretær. I den socialistiske Ungdomsbevægelses Glansperiode, blev han udvist af Landet for Majestætsfornærmelse i et Foredrag han holdt. Et Par Aar efter blev Udvisningen ophævet; efter hans egne Udtalelser paa det Vilkaar, at han ikke deltog i den syndikalistiske Agitation — derimod hindrede man ham ikke i at deltage i den socialdemokratiske; men som han sagde: „Man er jo ikke noget Fæ!" Hvad han er nu, ved jeg ikke, men han sidder midt i den socialdemokratiske Hjord og bekæmper Syndikalismen.

— *at* en smart Forretningsmand har udsendt et Blad, som han kalder „Idealisten" Recepten er den gamle kendte, betal 1 Kr. i Indskud og du bliver Idealist. Vil du have billigere Flæsk? Meld dig ind i Idealistforeningen osv. osv.

Der mangler blot Garanti for Entrebilletten til Himlen, for at „Kristeligt Dagblad" skal tage den smarte Humbugsmager under Armene.

— *at* „Don Pedro" er i Færd med at pakke sin Vadsæk for at rejse til *Utopia. I. I. Ipsen* har skrevet en Bog: *„Breve fra Utopister"*, som udkommer i denne Maaned. „Don Pedro", der ulykkeligvis har faaet Lejlighed til at læse denne Bog i Manuskript, er blevet saa imponeret, at han har svoret paa, at han vil op til det Land. Han paastaar, at enhver der læser Ipsens Bog og ikke straks enten begynder at hugge løs paa de nuværende usunde kapitalistiske Forhold eller ogsaa begynder at søge efter Utopia — er en rigtig Kagekone. Og enhver ved jo, at ingen er saa kritisk som

Don Pedro.

Skal nye Forhandlere til   **Den** ...

Taktikspørgsmaal.

Organisationen.

Under Diskussionen af den Kamptaktik, som vi behandlede i det sidste Nr. af *„Den røde Krig“*, møder man to Indvendinger. Den første og vigtigste er den, at *Indholdet* i Arbejderorganisationerne, altsaa *Arbejderne*, ikke er revolutionært, ikke kender den Lyst til revolutionær Kamp, der er en nødvendig Betingelse for at skabe Modsætningsforholdet til Kapitalismen, og da denne Modsætning ikke tydeligt nok kan markeres, falder ogsaa Mulighederne for denne Kamp. Vi skal forbigaa denne Indvending og komme tilbage til den i næste Nr. Det er nemlig ikke nogen reel Indvending, men et Narrebillede, der hænger saa intimt sammen med den socialdemokratiske Jonglørkunst og Bluffpolitik, at det fortjener en særlig Artikel.

Den anden Indvending er, at de Organisationsformer vi nu har, ikke tillader os at følge en Kamptaktik med frie og skiftende Former, som det vilde være nødvendigt. Den daglige praktiske Erfaring beviser dette bedre end alle teoretiske Udlægninger. Det bureaukratiske Organisationsapparat, hvorigennem Arbejderne nu maa føre deres Strid med Kapitalismen, er en stor Hindring — en Hindring, som maa skaffes bort.

For at være en virkelig revolutionær Kamporganisation, der af Arbejderne kan anvendes i Striden for deres Interesser, maa man fordre, at Organisationen stiler mod et udenfor det nuværende Ejendomssystem liggende Maal, og kæmper for dette Maal. De reformistiske Organisationer er blot anlagte som Middel til at forhøje Lønnen. Man har Volumer af Overenskomst Bestemmelser, som det kræver Aar for at komme igennem, og dette Faktum benytter man som Argument for at Organisationen maa afslutte Overenskomst paa lang Tid med Arbejdskøberne, da man ikke hvert Aar kan naa at revidere Overenskomsterne.

De økonomiske Kamporganisationer, som de revolutionære Arbejdere bygger op, indretter sig paa helt andre Opgaver og maa fra Grunden bygges op efter andre Principper.

Allerede det, at Maalet er: *Arbejdernes Overtagelse af Produktionen*, forudsætter at man organiserer sig med Tanken derpaa. Det Raadssystem, der bygges op i Rusland, vækker stor Sympathi, men dersom vi vover at betragte det, vil vi se at det opbygges efter centralistiske Principper, saaledes at Magten og Bestemmelsesretten ligger hos den øverste Ledelse. Syndikalismen har knæsat de føderalistiske Principper og stræber efter at omsætte dem i Praksis.

Som Følge deraf begynder man at bygge Organisationen nede fra og opefter. Fabrikens, Værkstedets, Herregaardens Arbejdere faar indenfor Organisationen Bestemmelsesret over de Sager, som er deres egne.

I de reformistiske Organisationer har Arbejderne paa en Fabrik aldrig Bestemmelsesret i deres egne Sager, men maa overlade dem til Forbundsledelsen eller i bedste Tilfælde underkaste sig den øvrige lokale Gruppe eller Forbundsorganisations Bestemmelser gennem Urafstemning. Altsaa en fuldstændig Tilsidesættelse af Selvbestemmelsesretten.

Den lille Fabrik kan imidlertid ikke gøre Fordring paa Arbejdernes hele Interesse, thi Nødvendigheden af Samarbejde med Arbejderne i samme By, til Løsning af lokale Spørgsmaal og med deres Industrikammeraters Organisationer paa andre Pladser indenfor det geografiske Omraade, afføder naturnødvendigt større Sammenslutninger. Disse Sammenslutninger maa aldrig blive andet end en samlende Lænke — og maa aldrig faa autorativ Myndighed. For at forhindre dette, har man fremsat den Tanke, at en Centralstyrelse, lokal eller industriel, ikke maa fremsætte Forslag til Organisationens Medlemmer, idet man paa den Maade vilde appellere til Arbejdernes medfødte Autoritetstro. Forslag fra Medlemmer i Bestyrelsen kan naturligvis indgives i Organisationen, hvor hver enkelt er Medlem.

De nye Kamporganisationer maa nedbryde alt der beskytter Autoritetstroen. Medlemmernes Initiativ, Interesse og Selvansvar, maa udvikles, saa alt Formynderskab umuliggøres.

Denne Organisationsform beskytter Medlemmernes Medbestemmelsesret og Initiativ, men den er ogsaa en Grundvold for at Arbejdernes Kamp mod Kapitalismen altid kan føres efter de for Forholdene bedste Linier. Den giver Arbejderne selv Bestemmelsesretten over deres Kampe og hvilke Midler, der skal anvendes, ligesom Tidspunktet for Kampene. Ingen Centralmagt kan hindre Arbejderne i at udvikle deres Initiativ; ifølge Organisationens Principper kan Pengene ikke centraliseres i Forbundets ellers Landsledelsens Kasser og disse kan da ikke, som det nu er Tilfældet, vægre sig ved at udbetale de samlede Kampmidler og derigennem forhindre Arbejderne i at udnytte det mest belejlige Tidspunkt for Kamp. De økonomiske Kamporganisationer udskilles fra Forsikringsinstitutionerne og disse henvises til en Plads ved Siden af, hvor de ikke virker hindrende i Kampen.

En Kamporganisation, bygget paa de Principper, som her i store Træk er angivet, er det Syndikalismen vil formaa Arbejderne til at realisere og dermed anlægge en Platform for en dødbringende Krig mod Kapitalismen, men samtidig en sund Organisation, der kan tjene Arbejderne som Platform i Kampen for det store Maal: Erobringen af Produktionsmidlerne til dem, der arbejder.

Ungsocialist.

Hvorfor jeg er Ungsocialist.

Af *Jacob Clarens.*

2. Hvad er Religion?

Ungsocialismen har paa sit Program Kamp mod Religionen. Jeg ved adskillige Mennesker, hvis Anskuelser angaaende mange andre Spørgsmaal nærmer sig den frie Kommunismes, men som paa dette Punkt mener at maatte gøre Front mod Anarkismen.

— Hvad har dog Religionen med Samfundets Ordning efter kommunistiske Principper at gøre, siges der. Det er jo den enkeltes private Forhold til de Magter, som han eller hun tror er de styrende i Tilværelsen. Man opfatter Ungsocialismens Anti-Religiøsitet som en Lyst til at tage Kampen op med alle Forestillinger, blot fordi de er gamle, eller maaske snarere som en Mangel paa Evne til at skelne mellem Kirkens Skrøbeligheder og Religionens Sandheder. Atter og atter hører vi, at Kristendommens og Ungsocialismens Idealer er beslægtede, man peger paa Tolstoy, som baade var Kommunist og en Fornægter af al Voldsmagt, og samtidig søgte han de store Gaader løst paa en udpræget religiøs Maade.

Vi kender saa godt disse Indvendinger imod Ungsocialismens antireligiøse Væsen. Derfor maa den, der personligt vil tilegne sig Ungsocialismens Idé, skaffe sig Klaring i Forholdet til Religionen. Først og fremmest maa han eller hun stille Spørgsmaalet: Hvad Religion?

I det „religiøse Liv“ søger M... nesker at komme i Forbindelse ... de Magter, der antages at slaa ... Livet og dets Love. Saa langt ... bage vi kan følge Mennesket, ... der vi Eksempler paa at Ang... for det store Ukendte ... fremmest Døden — har ... Bønner, Tilbedelser og Ofre. ... nesket har søgt at slaa sig ... med Guderne enten for at ... lykkeligere Kaar eller for at ... sig „Saligheden“ efter Død... Denne Form for Religiøsitet ... og strengt taget er den al Re... gions inderste Væsen — svarer ... den atavistiske Betragtningsmaa... de, at „Gud“ er tilgængelig ... Smiger og at han sætter Pris ... Underkastelse.

I Religionens primitive For... ligger ingen Forsøg paa at for... re Tilværelsen. Skabelsesmyter... Billedsprog er Digtning ... mere end Filosofi. Man tillæ... Naturfænomenerne personligt ... sen.

De mere udviklede Relig... har bibeholdt Idéen om, at Me... skets Lykke er bestemt ved ... Ofre, der ydes Guddommen. ... at Ofrene nu mere bestaar i Fo... gelse af Nydelser og Opofre... for andre Mennesker („Kærlig... til Næsten“). Samtidig er ind... en Verdensbetragtning, der un... støtter Læren om de menneskeli... Forpligtelser overfor Guddomme... Man gør den menneskelige P... sonlighed til en underordnet V... di, hvis Berettigelse afhænger ... dens Indordnen sig under den ... Gang opstillede („aabenbare... Lære om Synd, Naade, Forta... se, Frelse o. s. v. Dermed e... opstillet en Autoritet, der st... Mennesket overfor Valget: U... kastelse eller Frigørelse.

Selv om „Guderne“ ikke ha... tænkt paa at misbruge Menne... nes Godtro, saa skulde den ... dommelige Autoritet dog nok f... Anvendelse. Saalænge som o... hovedet muligt søgte Statsma... at holde Folkene fast ved For... lingen om, at Øvrigheden var ... sat af Gud. Det gav Stater... Myndighed, som var en stor H... overfor Ræsonnører og Revo... nære. Men enten det nu er, ... Vorherre ikke har paaskønnet ... ten som „Konge over alle ... ger“, eller det er, fordi Autor... ne har opdaget, at Vorherre ... mere kan bruges som Buss... overfor den urolige og stadi... bejdende Fornuft, saa er Re... tet i hvert Fald, at Øvrighed... vore Dage stoler mere paa F... end paa Vorherre, man ved ... lig, at endnu „tror Flertallet af

Lovens Offer.

—✱—

Augustin Souchy.

Som det vel er de fleste af *„Den røde Krig“s* Læsere bekendt, blev vor tyske Kammerat *Augustin Souchy* arresteret ved Færgen i Malmø. Han var taget til Sverige for at byde Albert Jensen Velkommen. Dette Budskab har smertet alle dem der kendte *Souchy* nærmere.

Hvad er Souchys Forbrydelse?

I Sommeren 1915 kom han til Sverige. I Anledning af Krigen var han blevet arresteret og udvist fra Østrig og paa Grund af sin alvorlige Hjertefejl ikke taget til Krigstjeneste i første Omgang. I Sverige opholdt han sig til 1917, stadig udsat for Trakasserier fra det tyske Konsulat, der trods hans Udygtighed til Krigstjeneste dog vilde sende ham tilbage til Tyskland. En Dag, det var i Foraaret 1917, fik han Besøg af Politiet, der arresterede ham og om Aftenen blev han udvist til Norge. Hvorfor? Man angav at hans Opholdspapirer ikke var i Orden, trods det at man i 2 Aar havde studeret dem næsten hver Maaned. Da han kom til Norge, blev han straks arresteret og maatte sidde indespærret i 2 Dage og blev saa videresendt til Danmark. Ved Dampeven blev han modtaget af det danske Politi, der ligeledes granskede hans Papirer baade for og bag og — sendte ham til *Sverige*. Til Tyskland kunde og vilde han ikke rejse. *Augustin Souchy* hadede Krigen og Krigsmagten; foragtede Kejseren og — beklagede det stakkels vildførte tyske Folk.

Til sidst lykkedes det ham — *uden Politiets Tilladelse* — at slaa sig ned i Danmark. Her har han levet et tilbagetrukket og stille Liv, der ikke gav Politiet Anledning til at blande sig i hans Forhold. Han var i Besiddelse af rige Sprogkundskaber og besad en enestaaende Evne til at lære fra sig, og mange Kammerater vil mindes ham med Taknemmelighed, der hjalp dem over de første Vanskeligheder paa Vejen mod at kunne tilegne sig Kultursprogenes Literatur.

Souchy besad, trods sin Ungdom en grundig Kendskab til filosofiske og sociale Spørgsmaal. I *„Den røde Krig“* har han under Signaturen *August Melcher* skrevet virkelig gedigne og interessante Artikler, han har en klar letfattelig Stil og at han heller ikke var fremmed i de politiske Spørgsmaal, viser de Kroniker han i de sidste Maaneder skrev i „Solidaritet“.

Paa svensk har han skrevet 2 Broschurer, der endnu kan faas og læses med Interesse: *„Diktatur och Socialism*, En Anarkists Betraktelser“ samt *„Chicagomartyrerna“*.

De svenske Myndigheder har lovet ham 6 Maaneders Forbedringshus. Baade i Sverige og Danmark har den radikale Regering vist at man ikke lægger Fingrene imellem, naar det gælder Modstandere der staar til venstre. Kammerater, hvor længe skal disse Tilstande vedvare? Hvor længe skal Forfølgelsen af Mennesker med „ærligt Hjerte og redelig Karakter, af Mennesker med sart og ren menneskelig Moral, der føler sig frastødt af alt hvad der er brutalt, raat og uretfærdigt“ (Solidaritet). *Souchy* er et Offer for dumme Love, for et hjerteløst Undertrykkelsessystem der *endnu* hersker. Ligesom de andre Kammerater, der nu sidder i Fængslerne, har *Souchy* givet sine bedste Aar for sit menneskelige Ideal — er det ikke uhyggeligt at tænke sig, at den eneste Belønning det nuværende Samfund har til vore unge Kræfter, der sætter hele deres unge Sjæl og store Hjerte ind paa at gøre Samfundsforholdene leveværdige, er — Fængsel; smaa mørke Celler, der giver Plads for — *Sygdom og Lidelser!*

E. Ms.

Tids Mennesker paa Politiet“, (Tolstoy).

Men Ungsocialismen bekæmper ikke blot Religionen, fordi den er en Støtte for den reaktionære Statsmagt; men fordi den strider mod Anskuelsen om Menneskets Udvikling. Den lægger Tilværelsens Maal paa den anden Side Døden og gør den menneskelige Ufuldkommenhed til en nødvendig Forudsætning for Fuldkommenheden hinsides Døden.

Den, der bygger paa Forestillingen om, at Sandheden en Gang er „aabenbaret“, fornægter et vigtigt Træk i Menneskets Karakter: den stadige Tumlen med Problemer, Anskuelser og Opgaver, at Træk, som i langt højere Grad end det teologiske Pindehuggeri og den gejstlige Servering ny Suppe paa den samme Pølsepind betinger, hvad vi forstaar ved aandelig Kultur.

Mennesket vil stadig beskæftige sig med „Teorien om en oprindelig Aarsag“ (Spencer), men ethvert Forsøg paa at binde de søgende i Dogmer maa nødvendigvis før eller senere falde til Jorden. Da Vorherre tillod Trældommen, indførte han nemlig ogsaa Længslen efter Frihed, og det nytter ikke, at vore Fangevogtere fortæller os at Lænkerne er af guddommelig Oprindelse.

Der er et Dogme i den kristne Religion, der maa interessere os Ungsocialister. Det er Dogmet om Syndefaldet. Vi Ungsocialister bygger det Samfund, vi stræber, paa Forvisningen om, Mennesket oprindeligt er godt. Ifølge Bibelens Skabelsesmyter skabte Gud Mennesket i sit Billede — altsaa godt. Men Vorherre var drilsk, han lavede en Indskrænkning i Menneskets Frihed, med det kendte Resultat at Mennesket „syndede“. Ikke sandt, man kommer uvilkaarlig til at tænke paa, at det maa være en gammel Politicus (Moses?), der har skrevet det Kapitel. —

Det er næppe for meget sagt, at Størsteparten af vor Tids „civiliserede“ Mennesker er ligegyldige og lunkne overfor religiøse Spørgsmaal. Men mellem alle dem, der har opgivet at tro paa Religionens Forjættelser, er der kun en forholdsvis lille Skare, der for Alvor bekæmper Overtroen og dens Institution Kirken. Ofte er Grunden, at Mennesker ikke har Mod til at være et rent Standpunkt bekendt. Man er opflasket med den Regel, at Sandheden altid skal findes midt imellem Fløjene. Og hvem véd, det kunde jo ske, at der alligevel var noget om alt det, der er blevet præket og troet i ca. 2000 Aar. En saadan Sikren sig mod alle Eventualiteter er — saa typisk som den er for det moderne Menneske — den farligste Fjende for al Frigørelse. Hvis jeg var Vorherre og skulde skille Faarene fra Bukkene, saa vilde jeg paa den ene Side stille alle de lunkne, alle dem med de forsigtige Meninger („for alle Eventualiteters Skyld“) og paa den anden Side baade dem, der havde været for mig og alle dem, der havde været imod mig, blot de havde været noget for Alvor.

„Hvad Du gør, gør fuldt og helt, og ikke stykkevis og delt.“ Ungsocialismen bygger paa Ateismen, fordi deres Grundprincip er Fornægtelsen af al Autoritet. Maaske er der mange Ungsocialister, hvem det ikke er blevet klart, at det er et Princip, der volder Vanskeligheder for den, som ikke blot vil docere det. I saa Fald er der gode Erfaringer at gøre i Forholdet til Religionen. Her mere end nogetsteds gælder det: enten—eller.

Ud til Friheden.

—✱—

Viggo Rasmussen.

Onsdag d. 15. Oktober løslodes vor Kammerat fra Fængslet og vendte tilbage til vor Kreds. Fængselsopholdet har ikke formaaet at kue ham; han er vendt tilbage ladet med Energi og Kampiver og erklærede ved Velkomstfesten, der afholdtes Søndag d. 19. Oktober, at han nu var mere klar over, at det var i Ungsocialisternes Rækker han hørte hjemme. Der var mødt mange frem for at byde Viggo Rasmussen Velkommen tilbage. Læsestuen var nærmest overfyldt af Mennesker; Taler og Sange vekslede i en uendelig Række til langt ud paa Aftenen.

Velkommen til *Arbejdet* og Friheden. *m.*

*

Den 1ste November løslades Niels Iversen. Mød op og tag imod ham.

Jeg vilde ønske

at jeg maatte leve den Dag, da Arbejderklassen var fri for Aaget. Leve den Dag, da mine Børn gik ind i et nyt Samfund, hvor Livet ikke var dem en Plage, en Forbandelse; — hvor de ikke var Slaver for den kapitalistiske Udbytning, hvor der stadig kun hersker Bryderi for Brød og atter Brød!

Ned med Samfundslykkens Mordmaskine: *„Pengene“*.

Ned med den politiske Humbug!

Ned med Militarismen!

Leve den sociale Revolution.

P. Kofoed.

Notice to all members of the I. W. W.

All members of the I. W. W. in the Scandinavian countrys, please communicate with me at once, giving name and adrs.: Important: *Olaj Finnestad, Stavanger, Norge.*

Sprængningen.

Inden Linierne i Arbejderklassens Samfundspolitik kan gøres klare, maa lydeligere Linier drages op indenfor Arbejderbevægelsen, saa at vi ved, hvad vi vil. Jeg tror, at den Sprængning, der nu er ved at foregaa indenfor Socialdemokratiet skal hjælpe til at føre os et godt Stykke frem paa denne Vej.

Jeg har tilhørt Socialdemokratisk Ungdomsforbund i flere Aar og tror at kunne tale med om Forholdene set fra den Side, og jeg haaber at Red. ikke lader mine Reflektioner gaa i Papirkurven.

Den Opposition, der findes indenfor Socialdemokratiet, er af meget blandet Karakter. Men skal man søge efter en Opposition, som arbejder efter visse bestemte Linier, saa finder vi ikke mere end en: Ledelsen for socialdemokrat[illegible] Ungdomsforbund.

Og hvad er nu Ledetraaden for dem? Det er betegnende, at under hele Verdenskrigen har man ho[illegible] sig passiv og ingenting gjort for at forandre Partiets Holdning. Det eneste man kan pege paa er et Par Resolutioner, og det kan man ikke kalde Agitation for sin Mening. Det er blot en Markering. Denne Daadløshed maa vel forklares som en Følge af at man ikke vovede at optage de skillende Spørgsmaal, der laa imellem. Tilslutningen til den 3die Internationale gav imidlertid Ungdomsforbundet visse Linier at følge, som man ikke vovede at gaa udenom. Blandt de vigtigste var Borgfredspolitikens Ophævelse. Og paa dette Punkt kan man altsaa sige at Sprængningen har sin Grund.

I og for sig er Forskellen af taktisk Art og jeg tror, at om de gamle havde været mere snu og motiveret en fortsat borgerlig Samvirken med de kommende dagspolitiske Hændelser, saa skulde sikkert nok den „forstaaende“ Ledelse for Ungdomsforbundet have bøjet sig endnu en Gang. Men efter det at Stauning formulerede Krav, er det ikke muligt. Ved den Sprængning, der nu bliver Følgen, medvirker naturligvis ogsaa personlige Motiver. Oppositionens ledende Mænd blev klare over, at de aldrig kunde komme frem indenfor Partiet. De, der staar for Tur til at blive Rigsdagsmænd kan altsaa ikke regne med Hjælp fra d[illegible] Hold. Hvad er naturligere, end at man da gennem selvforstandig Organisationsbygning forsøger at skaffe sig Erstatning.

Jeg kender ikke Ungsocialismen og Syndikalismen tilstrækkelig t[illegible] helt at kunde bedømme deres Ideal, men i „*Den røde Krig*“ har jeg set den skarpe Kritik mod Parlamentarismen som Kampmiddel, som Bladet har leveret, og det er ogsaa min Forstaaelse af denne Kritiks Berettigelse som har gjort, at jeg har fjernet mig mere og mere fra Ungdomsforbundet. Med Sorg har jeg set, at man i Opfostringsarbejdet af de unge mere og mere har lagt an paa at vælge saadanne Emner, som indeholder en Forklaring over de nuværende Institutioner, hvorigennem man paavirker dem til at se med forstaaende Øjne paa disse Institutioner, og man har derigennem selv lettet Reformismens Indtrængende blandt de unge. Men det er let forklarligt. De unge skal opfostres til at blive Vælgere og Socialdemokrater. Paa dette Punkt bliver der aldrig en Sprængning mellem de gamle og de unge i Partiet. Og just paa dette Punkt skulde Sprængningen ske.

Trods det at jeg instruktivt har værget mig mod „*Den røde Krig*“s Aand, (der er en saa stærk Modsætning til den socialdemokratiske, hvori jeg er opfostret) saa er jeg dog kommet til med større og større Interesse at tage Del i dens Indhold, og da særlig dens antiparlamentariske Artikler. Jeg er blevet stødt af J. T. Ipsens ofte stærke Anfald paa Socialdemokraterne, men jeg har ogsaa maattet give ham Ret. Og jeg ved, at saaledes som det er gaaet mig, er det gaaet mange af de unge.

Den Sprængning, der nu etableres indenfor Socialdemokratiet, tror jeg altsaa ikke blot betyder organisatorisk Sprængning, men ved at man ser Baandene med det gamle Socialdemokrati brydes, bliver der en lille Pause hvorunder man søger at orientere sig, og ikke saa faa af de unge har Interesse af at søge helt bort fra Socialdemokratiet. Saa kan de gamle beholde Ministertaburetterne og belønne alle de trofaste med Knæpladser, men vi unge gaar med dem, som vil erobre Værkstederne og Industrien, Jordbruget og Redskaberne, for at de, der deltager i det produktive Arbejde, selv skal kunne bestemme over Arbejdsvilkaarene og Fordelingen. Men desværre tror jeg ikke at Ledelsen for Socialdemokratisk Ungdomsforbund vover og vil indtage det Standpunkt.

Med Tak for Optagelsen.

E. Jørgensen.

Menneskenes Karakteruddannelse.

Først og fremmest beror det paa, hvilken Lejlighed Menneskene har haft til at uddanne Karakteren, det vil sige: hvorledes deres Omgivelser, deres Opdragelse, deres almindelige Omgang har været; for det andet, hvilken Form, Kvalitet og Kvantitet deres Hjerne er i Besiddelse af; for det tredie paa deres aandelige og moralske Mod og for det fjerde paa de Menneskers Karakterer, blandt hvilke de lever.

Det naturlige Menneske vokser uophørligt. Jo længere det lever, desto mere nødvendigt er det at indhente Viden og jo mere det ved, desto mere forandres de Synspunkter og Meninger det havde i sin Ungdom. Hvert nyt Faktum har en radikal Forandring af Synskredsen tilfølge. Thi Sjælens Tilvækst kan hæmmes af den offentlige Menings „tyranniske Nordenvind“, af Skinhellighed blandt Kammerater, af Frygten for at det ikke skal opnaa den planlagte Karriére, hvis det hævder noget andet og ønsker det at beklæde et Embede, søger det at indordne sig og udslette Meningsforskellighedernes Vinkler og Skær. Dersom et Menneske ønsker at naa Sandheden uden Hensyn til dets Medmenneskers Mening, kommer det antagelig til at skifte Mening Dag for Dag og Aar efter Aar — det vil sige, at dets intellektuelle Horisont udvides — og hvad det engang troede var af stor Vigtighed, kommer det til at betragte som en forsvindende lille Del af en stor Cirkel.

Tilvækst betyder Forandring. Dersom en Mand vokser efter 30 Aars Alderen, maa han nødvendigvis undergaa Forandring. Mange Mænd opnaar vistnok deres intellektuelle Højdepunkt inden de bliver 30 Aar og tilbringer saa Resten af deres Liv med at forsvare deres Ungdoms Misgreb. En stor Mand vedbliver at vokse til sin Død, og Tilvækst betyder — som jeg sagde — Forandring. Darwin fandt uophørligt nye Fakta og holdt stedse sin Sjæl aaben for Sandheden. Humbolt bibeholdt i 90 Aars Alderen en Læredrengs lyttende Stilling og var lige til sit Dødsøjeblik villig til at lære.

Jo mere et Menneske ved, desto mere er det villig til at lære, og jo mindre et Menneske ved, desto mere pukker det paa at det ved alt!

De svageste Sjæle modnes tidligst. Jo mindre begavet et Menneske er, desto hurtigere bliver det fuldvoksen.

Jeg har lært mange Mennesker at kende, der naaede deres intellektuelle Højdepunkt allerede den Gang de blev baaret paa deres Mødres Arme. Jeg har lært Personer at kende, der var overordentlig intelligente som Børn — for saa at blive opsigtsvækkende dumme som Voksne. Det er med Mennesker som med andre Ting. En Plante behøver blot et Aar om at vokse op, en Eg behøver Aarhundreder om det samme, og de største Mennesker er dem, der vedbliver at vokse saa længe de lever. Smaa Mennesker finder altid Tilfredsstillelse i det de kalder Fasthed, det vil sige, at det glæder dem uendeligt at de paa nærværende Tidspunkt mener det samme, som de troede for 10 Aar siden. Dette er et ganske enkelt Bevis paa, at de ikke er voksede, at de ikke udvikles — og at de vedlige saa lidt nu som de vidste før i Tiden. Det højst mulige Begreb om Fasthed er at være sand og lydhør over for Kundskaber i Dag — uden at man paaberaaber sig sin Mening for flere Aar siden.

Der findes ogsaa noget andet at tage i Betragtning. Faa Mennesker har en bestemt Mening før eller ved 30 Aars Alderen. Blandt disse indbefatter jeg naturligvis Genierne. Ved 30 Aars Alderen gør Lidenskaberne i Reglen i altfor høj Grad sin Indflydelse gældende. Forstanden er ikke Lodsen. I 30 Aars Alderen har de fleste Mennesker Fordomme i Stedet for Meninger, og faa Men[illegible] har levet til 60 Aars Al[illegible] uden at forkaste de Meninge[illegible] hyldede i 30 Aars Alderen.

Som jeg i Begyndelsen [illegible] beror meget paa Hjernen[illegible] Kvalitet og Kvantitet; meg[illegible] ror paa aandeligt og moral[illegible] Der findes mange Menne[illegible] stort fysisk Mod, der er b[illegible] at udtale deres Mening [illegible] sker, der uden Tøven v[illegible] Døden i Møde og dog i[illegible] for at udtale deres Anskue[illegible]

Tilsidst beror meget paa [illegible] neskers Karakter, hvem [illegible] sammen med. En Mand, de[illegible] Tiden levede i New England[illegible] te hellere en Sag flere Gang[illegible] nem inden han udtalte sig [illegible] Flertallets Anskuelser. Men [illegible] Mennesker møder intellektuel [illegible] degaaelse, udtaler de deres An[illegible] elser — selv om vi i nogen [illegible] forandrer dem af Hensyn til [illegible] Medmenneskers Angst for de[illegible] Før i Tiden troede man, a[illegible] var imod enhver Meningsæ[illegible] og at intet i den Grad vakt[illegible] dernes Vrede, som at udtale [illegible] Tanke. Denne Forestilling b[illegible] der at forsvinde.

I Virkeligheden forholde[illegible] sig saadan, at Menneskene [illegible] Mening saa længe de vok[illegible] kun de holder fast ved dere[illegible] skuelser, der er naaet deres [illegible] intellektuelle Højdepunkt. — [illegible] der er gaaet i Frø og som blo[illegible] ter paa Dødens Vinter. H[illegible] her findes en Hjerne, hvor [illegible] Stadighed er Vaar — Mænd [illegible] aldrig bliver gamle; og naa[illegible] saadan træffes, siger vi: „Her [illegible] Geni.“

Talentet har de fire Aarsti[illegible] Foraaret, d. v. s. Saaning af [illegible] den, Sommeren: Væksten. E[illegible] aaret: Høsten, Vinteren: Den [illegible] tellektuelle Død. En Gang [illegible] lem træffer man et Geni, og [illegible] meget hvor længe det lever, [illegible] Sne falder paa dets T[illegible] Blomst. Geniet har den s[illegible] Væksts Klima!

Robert Inge[illegible]

Statstvang eller fri Sammenslutning.

Statens politiske Voldsapparat har i Aartusinder undertrykt Menneskene.

Naar de forhaanden værende Tilstande er blevet utaalelige, har Menneskene rejst sig i revolutionær Kamp mod Undertrykkeren, Staten, for paa dens Ruiner at bygge en ny Stat.

Man har forsøgt med Republiker, centralistiske, Helenerne og Romerne, man har forsøgt med Diktatorer, Cæsarismen, man har forsøgt Kirkestaten, Adelsherredømmet, Demokrati, Bureaukrati, — alt er prøvet og alt har vist sig lige galt.

Man har ladet Intelligensen styre Statens Anliggender, som i Grækenland i den klassiske Oldtid; man har ladet store Hærførere styre Statens Anliggender, man har ladet Adelen styre, Kirkens Mænd, Pengearistokratiet og nu sidst forsøger man at lægge Statens Anliggender i Arbejdernes Hænder i Rusland. Man har forsøgt det i Ungarn, men det mislykkedes.

Og Resultatet af alle Forsøg paa at organisere Menneskenes fælles Interesser indenfor Statens Ramme, er blevet fortsat Slaveri. Ufrihed og Tvang, Overflod for nogen, Mangel for de fleste, nogle faa der regerede, flere der blev regerede.

Staten er som et Fængsel, hvor Fangerne indbilder sig, at de bliver fri, naar de vender og flytte lidt paa Inventaret, og indbilder sig at kunne faa Lys og Luft uden at slaa Væggen ud.

I Aartusinder har Menneskene gaaet rundt i Statsslaveriets Irgange uden at finde ud.

Anarkismen er Befrielsen, Anarkisterne er Vejviserne.

Hvad Menneskene maa vælge i socialpolitisk Henseende er Statsslaveri eller Anarkismens frie Sammenslutninger, her findes ikke baade og kun, enten, eller.

Naar Socialdemokraterne forsøger at indbilde Folk, at Friheden fra økonomisk og politisk Ufrihed kan vindes indenfor Statens Ramme, er dette — et forhaabentligt velment, men meget farligt Forsøg paa at lokke Menneskene ind i en ny „blind" Gade.

Hvordan skulde saa Menneskene klare sig uden Staten?

Menneskene skulde organisere Produktionen paa Basis af det fri Arbejde. Det vil sige, at Arbejderne organiserer selv Produktionen paa Basis af frie Overenskomster. Man vil da opnaa at faa Produktionen indrettet paa at tilfredsstille de menneskelige Behov, i Stedet for som nu paa de Besiddendes Fortjeneste, Profit. Man vil opnaa, at al den menneskelige Arbejdskraft, som nu gaar til spilde i uproduktivt Arbejde for at opretholde Statsslaveriet, saasom Lovgivere, Politi, Fængselsbetjening, Militær og Embedsmænd, kommer det produktive Arbejde tilgode. Produktivkræfterne vil vokse uhørt over det hele, medens Arbejdets Byrde vil aflaste den enkelte.

I et Samfund, baseret paa frie Sammenslutninger, vil man med et Minimum af Arbejde være i Stand til at frembringe alt nødvendigt til Tilfredsstillelse af Menneskenes almindelige Behov. Man vil ved at ophæve Lønarbejdet og den Enkeltes Monopol paa Naturrigdommene og Livsgoderne, komme bort fra Forbrydelserne.

I Stedet for at Menneskene, som nu under Statsslaveriet forsøger efter yderste Evne at berige sig selv paa sine Medmenneskers Bekostning vil man under de frie Sammenslutninger beflitte sig paa at befordre Almenvellet. *Fordi vore Medmenneskers Bedste vil være vort eget Bedste.*

I Stedet for at vi nu under Statsslaveriet kappes om at undertrykke hverandre individuelt, kollektivt og nationalt, vil vi under de frie Sammenslutninger bestræbe os for at frigøre hverandre.

„Fordi vor egen Frihed afhænger af, hvor stor Frihed min Næste har."

I Stedet for Menneskenes naturlige Livslykke knuses under Statsslaveriet paa Grund af Nød, Følelsen af Ufrihed og Utryghed for Dagen i Morgen, eller af Smerte over andres Nød og Lidelser, vil vi under frie Sammenslutninger indstille vore Kræfter paa at skabe lyse og lykkelige Forhold for Menneskene.

„Fordi min Lykke afhænger af mine Medmenneskers Lykke."

Mennesket stilles Valget mellem Statsslaveriet og Lykke og Glæde de frie Sammenslutninger. Vælg!

Vælger du Anarkismen, saa tag Konsekvensen deraf og tag Del i vor Kamp.

Trygve Aakervik.

At Præster prædiker
om Tro og Dyd,
om Helvedes Pine —
om Himmerigs Fryd,
jeg lader gaa;
men at man ikke
derind kan komme,
uden man har Pas
fra ham i sin Lomme —
det kan jeg ej
i mit Hoved faa.

Den lille.

Proletarmilitarisme.

Fra Landsorganisationen for konsekvente Antimilitarister har vort Forbund faaet Indbydelse til at deltage i et offentligt Diskussionsmøde med Emnet „Proletarmilitarisme", og vi sender ogsaa en Repræsentant, der klarlægger vor Stilling. Foruden nævnte 2 Organisationer deltager ogsaa Fagoppositionen.

Vi opfordrer vore Medlemmer til at agitere for Tilslutning til Mødet, der afholdes Onsdag den 13 November Kl. 7½ i Forsamlingsbygningen, Jagtvej 113, da dette Emne er af stor Interesse for den revolutionære Arbejder.

Veje til Maalet.

Der agiteres for mange forskellige socialistiske Teorier, men vi kan dog trække op tvende Hovedlinier. Den ene, den centralistiske Retning, repræsenteret af Socialdemokratiet af alle Kulører, er allerede prøvet i Praksis, senest gennem Lenins Bolschevisme og Bela Kuns Kommunisme og tidligere har man gjort mange socialistiske Eksperimenter i Form af Produktionsforeninger og kooperative Forelagender. Disse har alle været mere eller mindre mislykkede og Aarsagen er lige for Haanden. De er nemlig alle bygget op paa det bestaaende Samfunds Principper, uden at noget nyt er bleven tilføjet. Ligesom det bestaaende Statssamfund er bygget paa Magt og Magten centraliseret i et Faatals Hænder, har man ikke vovet at bryde med dette Princip, naar man har gjort enkelte praktiske Forsøg paa Gennemførelse af Socialismen, man har i Stedet ført dette Princip ud i sin yderste Kon-

---

To Generationer.

Social Skitse i en Akt af Emil Manus.

Axel: — Jo, Mor, jeg saa det med mine egne Øjne.

Bolette: — Hvor er Far? Gik han med paa Stationen?

Axel: — Nej, han slap heldigvis for at se det, og jeg er glad for det, tænk, hvor det vilde have pint ham at se sin Søn blive ført som en Forbryder mellem Betjentene. Far blev staaende udenfor Templet og talte med nogen han kendte. Far var saa oprømt og glad, og jeg lovede at gaa hjem og give Besked om, at Kaffen skulde være færdig til han kom. Og saa denne Sorg midt i hans Glæde.

Bolette: — Aa Gud, aa Gud, kunde du ikke have sparet os for dette.

Axel: — Jeg forstaar blot ikke hvem det var Politiet havde taget.

Bolette: — Aa, det er saa sørgeligt — — Der var en fra Politiet og hentede Werner.

Axel: — Werner; men — —

Bolette: — Det var saa mærkeligt. Werner havde lige forud siddet og talt om at han holdt sig borte fra Værnepligten og at han hellere vilde lade sig fængsle end tage til Soldat. Han fortalte ogsaa, at John var med i en Forening, som de havde stiftet. John var gaaet da Politiet kom og hentede Werner; men kom straks efter og da han hørte om Politiets Besøg, saa løb han straks efter dem.

Axel: — Det bliver værre og værre. Hvad vil Far sige om alt dette?

Bolette: — Jeg tror, at hvis han havde set og hørt Werner fortælle sin Livshistorie og hvorfor han var Militærnægter, saa vilde han have forstaaet ham, Far er jo dog oprigtig og god; — men nu vil han vel kun se paa det som en Brøde ... og det, at John er med i det, det forvinder han aldrig! Jeg sagde før, at jeg vilde dø, dersom jeg skulde se John i Fængsel og jeg vil ønske jeg var det, hellere det end at se ham dømt og høre alle Mennesker tale daarligt om ham. Havde jeg anet at Werner betød saa meget for ham, skulde jeg ikke have aabnet min Mund, men hvem kunde ane det?

(Finder Johns Pakke paa Bordet). Se her ligger Johns Pakke, (aabner den) hvad er det, der staar? „Socialistiske Sange for revolutionære Soldater". Og dem skulde han dele ud.

Axel: — Jeg forstaar ikke, hvordan John kunde blive saadan.

Bolette: — Jeg tror, at der er meget man ikke forstaar, før man har oplevet det. Og alt ondt skal man igennem.

Axel: — Nu kommer Far. Bare han nu ikke maa tage det for tungt; — — det maa gøre et dybt Indtryk paa ham.

Sivertsen (har aabnet Døren og kommer ind i glad og løftet Stemning): Godaften igen, hvorledes gaar det med Kaffen; jeg har gjort mig fortjent til en god Kop Kaffe; men hvad er der løs? — I ser saa forstyrrede ud — hvad er der i Vejen?

Bolette: — Aa, Edvard! —

Axel: — Det er vel bedst at sige det med det samme. — Politiet har været her og arresteret Werner.

Sivertsen: — Politiet; men —

Axel: — Han havde ikke opfyldt sin Værnepligt og —

Sivertsen: — Sikken en Slubbert, ja, jeg har jo nok tænkt mig noget i den Retning. Og nu skal man have Besvær og Ubehageligheder for hans Skyld; (faar Øje paa Sangene, der ligger paa Bordet); men hvad er det her? „Socialistiske Sange for revolutionære Soldater". Jo, det er smukt. Er det Werners Makulatur det her?

Axel: — Nej, det er Johns, — det er det værste, at — — — —

Bolette: — Aa, Far, det er saa sørgeligt. (Græder).

Sivertsen: — Hvad er der i Grunden i Vejen? I skjuler noget for mig, der er mere endnu. Mor, du maa sige mig hvad det er?

Axel: — — — det er saa svært at sige —; men det maa vel frem. Politiet har taget John! —

Sivertsen (forsøger at bevare Fatningen): Hm, hm. Ja, det er jo ikke andet, end hvad jeg har ventet mig af ham; men nu skal det være forbi — han kommer aldrig indenfor disse Døre mere.

Bolette: — Aa — Far, døm ham ikke saa haardt.

Sivertsen: — Jeg har ikke dømt, jeg har kun udtalt den naturlige Fortsættelse paa hans Dumheder; (hæftig) men I har jo ikke fortalt mig, hvorfor Politiet har taget ham? Hvis det er for disse smudsige Papirlapper, saa er det forresten velfortjent.

Axel: — Nej, Far, — det er det ikke. Da Werner blev arresteret var John her ikke; men han kom

sekvens. Og Resultatet er ikke blevet og kan ikke blive andet, end en daarlig Efterabelse af det bestaaende.

For en sand Socialist maa et „Samfund“ betyde en frivillig eller af Naturlovene fremtvungen Forening af Mennesker for i fælles Samvirken og med mindst muligt Energispild at frembringe de nødvendige Livsfornødenheder, og tillige er en Organisation, der regulerer det indbyrdes Forhold mellem Menneskene, bygget op efter Principper, som sikrer det enkelte Medlem den størst mulige Frihed, uden at trænge ind paa andre Medlemmers lige saa store Ret til Frihed, og at det nuværende Lønningsprincip er erstattet med det Princip, at enhver som yder efter Evne sin Del i det samfundsnødvendige Arbejde, skal til Gengæld have Ret til at nyde efter sit fulde Behov af det i Fællesskab frembragte.

Men dette Ideal har endnu kun faa Talsmænd, nemlig i Anarkister og Syndikalister og repræsenterer den anden Hovedlinie, endnu ikke prøvet i Praksis, og det første Spørgsmaal, der rejser sig, er derfor: Med hvilke Midler opnaas dette Ideal?

(Forts.).

U.S.F. Aarhus Afdeling.

Møder afholdes hver Torsdag Kl. 8 Aften i Amaliegades Forsamlingshus.

Unge Arbejder — kvindlige og mandlige Kammerater — indmeld jer i Ungsocialistisk Forening. Indmeldelse kan ske hos **Aksel Petersen, Skovvejen** 26 B. (Butikken), **Kaj Laursen**, N. Ebbegensvej 154 St. og **Mary Sørensen**, Annegade 15[2].

En ny Pjece
af J. J. Ipsen:

„Breve fra Utopister“

Hvorledes kan et Menneske leve i et frit Samfund? Det er de europæiske Menneskers første Spørgsmaal. J. J. Ipsen vender Spørgsmaalet om og lader „Utopisten“, der er havnet i det europæiske Samfund, forbavses over, hvorledes et Menneske kan og vil leve i saadanne Forhold. Mellem *Rana Chol* og hans Slægtninge i *Utopia*, veksles Erfaringer herom. J. J. Ipsens Pjece er ikke ***tør teoretisk Læsning***, men underholdende og berigende. Ingen bør undlade at stifte Bekendtskab med denne interessante Broschure.

Pris 50 Øre Forhandlere 20% Rabat

Enkelte Exemplarer erholdes mod Indsendelse af 65 Øre i Frimærker.

Skriv i Dag til **Den røde Krigs Forlag** Vesselsgade 7, St. København N.

U.S.F. Sammenkomst Aarhus

afholdes

Søndag den 16. November Kl. 8—1

i Amaliegades Forsamlingsbygning (Lille Sal)

Tale — Deklamation — Sang — Oplæsning — Eventuelt Bal fra 11—1

Alle F. S. Medlemmer og „Solidaritet“s Abonnenter indbydes og bør møde op til dette kammeratlige Samvær.

— Resultatet af Lodtrækningen bekendtgøres paa Festen. —

ENTRÉ 10 ØRE. Ungsocialistisk Forening, Aarhus.

Ungsocialistisk Forbund

Nørrebro Afd.

Møder afholdes hver Mandag.
Se Annoncen ang. Foredragsrækken.

Nye Medlemmer optages.

Vesterbro — Valby Afd.

Møder afholdes 1. og 3. Onsdag i hver Maaned Kl. 8 Cafe **Carlsbergs Hus** (Hj. af Enghaveplads og Ny Carlsbergvej).

Interesserede optages som Medlemmer

Helsingør Afd.

Afholder Møde 2. Onsdag i hver Maaned Kl. 8 i Haandværkerforeningen.

Interesserede Indbydes.

Udgivet af Ungsocialistisk Forbund, Danmark.
*
Redigeret af en Komité.
*
Redaktionens Adresse: Vesselsgade 7, St., København N.
*
Ekspedition: Vesselsgade 7, St., København N.
*
Ansvarlig overfor Presseloven: Alfred Andersen.

Nationaltrykkeriet, København.

straks efter og da han kom til Klarhed over, hvad der var skel, saa løb han efter dem —

Sivertsen: — og befriede Werner?

Axel: — Ja, jeg kom til da han slog Betjenten ned, jeg saa ogsaa hvorledes han bag efter blev overmandet. Jeg kunde næsten ikke tro mine egne Øjne.

Sivertsen: — Ja, det kan ligne ham. Han har været Aarsag til alle mit Livs Sorger, til al min Elendighed og nu skal han brændemærke mit Navn i Forhørsprotokollen. Ja, den Vej maatte det jo gaa. Han er fortabt, allerede for lang Tid siden forstod jeg, at der gaves ingen Vej tilbage for ham. Aa Gud, hvad har jeg dog gjort? Har jeg ikke altid søgt at handle retfærdigt? Har jeg ikke holdt ham strengt og søgt at give ham en sand kristelig Opdragelse? — altid sagt, at han skulde adlyde Gud og Landets Love. Har jeg ikke altid holdt ham i strenge Tøjler? I Tro og Gud detopper er mine Veiner. Nu maa han være død for vor Familie, han hører ikke os til — Nu maa han vandre sine egne Veje fulgt af en Faders Forbandelse, min og alle lovlydige Medborgeres Foragt. Vil Brøde ham. Amen! — og han Werner, slap han bort?

Axel: — Ja, saavidt jeg kunde se, saa løb han rundt om Hjørnet og slap vel bort i Mørket.

Sivertsen: — Saadan et Udyr! Jeg forstaar ikke at han har kunnet skjule sin virkelige Karakter saa længe.

Bolette: — Jeg tror du dømmer dem begge for haardt!

Sivertsen: — Og det kan du sige i et saadant Øjeblik. Har Werner maaske ikke snydt sig fra sin Værnepligt! — og har John ikke lumpent overfaldet en Betjent bagfra. Bærer hæderlige Folk sig ad paa den Maade?

Bolette: — Jeg har lært dem begge at kende — bedre end du. Efter at du var gaaet skildrede Werner sit Levnedsløb for mig og fortalte mig, hvorfor han ikke vilde være Soldat. Der ligger saa meget Godhed hos ham. Jeg saa ogsaa da Politiet kom for at hente ham. Han stod der saa stolt og var rede til at følge. Jeg er sikker paa, at havde han anet at John —; men det kunde han jo ikke vide, for det vidste John ikke selv før bagefter.

Sivertsen: — Det forandrer jo ikke Sagen. Bliver den foragtelige Handling renere for det, om han ogsaa har siddet og proppet dig med en Del smukke Talemaader, som det ikke er værd at lade sig blænde af. Eller gaa ud til dine Bekendte og fortæl dem om hvor brav et ungt Menneske Werner er, eller om John. — —

Bolette: — Werner fortalte, at John var gaaet ind i Ungsocialistisk Forening —

Sivertsen: — John? — I den Spotter- og Kætterforening, Djævlens Tilhængere i al deres Nøgenhed. — Nej, det kan ikke være sandt. Eller hvis det er sandt, saa forstaar jeg det hele.

Bolette: — Jeg ved ikke bestemt, om han stod i Foreningen eller om han vilde melde sig ind; — men da Werner talte om det, bad han mig saa bønligt om at jeg skulde forsøge at forstaa John og paa det Omraade se at faa Indflydelse paa ham saaledes at jeg holdt ham borte fra alle uoverlagte Handlinger, som han ellers i Desperation kunde begaa. Saaledes sagde han og jeg forstaar nu hans Mening. Vi har aldrig villet forstaa John; vi har fordret at han skulde rette sig efter os eller gaa sin Vej. Aah, at jeg ikke allerede før i Tiden forstod det, saa havde jeg maaske kunnet spare ham for denne Smerte. Saa havde han maaske tænkt lidt paa os, inden han styrtede sig i Fordærvelsen, maaske havde han da taget sig i Vare.

Sivertsen: — Naar alt kommer til alt, saa er det vel os, som har skaffet ham i Fængsel, mener du virkelig det, Bolette? Den Herren vil [illegible] slaar han med Blindhed. Du har ingen Aarsag til at plage dig med Selvbebrejdelser. Vi har gjort alt —

Bolette: — Nej, nej — du bare forblinde os med din Sikkerhed. Du tror ikke paa det selv. Hvis det er Straf fra Gud, er det ogsaa Straf for vore Synder. Hvem ved hvorledes John bedømmer os. Maaske ser han en Række Uretfærdigheder fra vor Side, saa han fordømmer os. Jeg ved, at han har samme Fasthed som Werner og er sikker paa at kæmpe for en retfærdig Sag og dersom det er saadan, saa har han Ret til at dømme os, thi vi har tvunget ham til at skjule sin Overbevisning og til at gaa og hykle — maaske er det det, der har gjort ham bitter.

Sivertsen: — Bolette! Du fantaserer, du maa være syg. Du maa gaa i Seng. — Alt dette har taget for meget paa dine Kræfter.

Bolette: — Nej, det er det værre ikke saadan. „John tilhører en ny *Generation*“, sagde Werner. Nej, jeg fantaserer ikke.

Sivertsen: — Tiden, [illegible] ikke Fornuft i din Tale.

Bolette: — Havde jeg altid været saa fornuftig, saa havde jeg maaske kunnet redde hans Sjæl.

Tæppet falder.